

Vinnuvangin: Helgi Justinussen

HEPPIN VIÐ FÓLK

Framvegis er það tó það traditionella vaktarhaldið, sum er bulurin í virkseminum hjá Ansni, har trygdarvørar koyra frá tíðliga á kvøldi til tíðliga á morgni út til skip og bygningar, ið hava brúk fyri vaktarhaldi.

– Hesin parturin av virkseminum er í Havn, Norðstreymoy, Eysturoynni og Klaksvík, umframt at vit eru í Suðuroynni. Tað eru nógvar stórar og smáar fyrirkur, sum gera brúk av tí, og okkara fólk koma á staðið eina ella fleiri ferðir um kvøldið og náttina, alt eftir kundans ynski. Tá talan er um skip, so er tað annaðhvørt so, at vit hava fasta vakt umborð ella at vaktarfólkini koma framvið av og á, sigur Helgi Justinussen.

– Fleiri munnu eisini ásanna, at tað kann loysa seg at hava onkran, ið hevur eyguni við einum skipi ella einum bygningi, tá eingin annars átti at verið har. Tað er komið fyri, at vit hava sæð eitt innbrot ella tikið onkran í óðum verkum, og eisini hava vit bæði upp- dagað eld og fyrirbyrgt vatnskaða, so tað er hugaligt, tá vit og okkara starvsfólk uppliva, at tú kanst gera mun, tá tú ert árvakin.

Uppgáurnar eru annars yvirhøvur nógvar og rættiliga blandaðar uppgávar, tí Ansni hevur føroysku økisnavnaumsitingina um hendi, passar veðurstøðina um náttina, bæði við at koyra veðurballón upp og umseta veðurtíðindi til føroyskt, passar fløgg fyri fyrirkur og enntá saltar uttanfyri hjá summum fyrirkum, tá tað er hålt, umframt at Ansni millum annað hevur vaktir á sam- býlum.

Eisini hjálpir Ansni virkjum og stovnum við lásaskipanum, kameraskipanum og alarm- skipanum, sum fyrirkur selur, setur upp og heldur við líka, men sum kundarnir annars sjálvir sum oftast taka sær av.

”

Vit krevja eina reina revsiváttan og vilja fegin hava, at okkara starvsfólk eru skilafólk í allar mátar. Áðrenn nakar kemur upp á lønarlistan hjá okkum, er talan um ein tilgongd, har vit sera gjølla royna at tryggja okkum við samrøðu og øðrum, at tað eru røttu fólkini, vit seta í star

Og so er ein annar partur av virkseminum hjá Ansni er at taka sær av trygdini, tá bæði Norröna og onnur stór ferðafólkaskip eru inni, so óviðkomandi ikki kunnu fara umborð.

– Hetta er ein partur av sokallaðu ISPS- skipanini, sum koyrir eftir altjóða reglum, og har vit so hava vakt standandi við land- gongdina og taka okkum av trygdini. Har kann eg so eisini nevna, at nú henda nógvar umrødda sólarmyrkingin verður, koma vit at halda vakt við øll ferðamannaskipini, sum koma til Havnar og Klaksvíkar, sigur Helgi.

Við so nógvum og fjølbroyttum virkse- mi sigur tað seg sjálvt, at krøvini til starvsfólkini eru stór, tí tað eru ikki øll, ið kunnu/sleppa

ígjøgnum nálaureygð, tá Ansni leitar eftir nýggjum fólk.

– Vit krevja eina reina revsiváttan og vilja fegin hava, at okkara starvsfólk eru skilafólk í allar mátar. Áðrenn nakar kemur upp á lønar- listan hjá okkum, er talan um ein tilgongd, har vit sera gjølla royna at tryggja okkum við samrøðu og øðrum, at tað eru røttu fólkini, vit seta í starv. Men tá tað er sagt, so haldi eg meg eisini kunna siga, at vit í Ansni hava verið stak heppin við fólk.

GIJÓRT OKKURT RÆTT

Í summar eru tíggu ár liðin síðani fyrsta spíran til nýggju tilveruna hjá Helga

Justinussen, og hóast gerandisdagurin væl- saktans er munandi øðrvísi, enn hann var tað á Politistøðini, er Helgi væl nøgdur við tað, hann í dag tekst við.

– Eg havi so avgjørt ikki angrað, at eg fór í holt við hetta, hóast eg samstundis má viðganga, at eg ofta havi saknað politi- arbeiðið, tí mær dámdi tað so væl. Men tað, sum í grundini kanska koyrði mest undir meg, so eg fór undir hetta í staðin, vóru svøngáurnar, sum einki eru at reypa av. Tí hevði eg ofta trupulleikar aftan á náttarvaktir- nar, tí tá var svøvnurin ofta einki serligur. Nú kemur tað hinvegin mestsum ikki fyri, at eg eri til arbeiðis um náttina, sigur hann.

– Eitt, sum tiltalar meg øgiliga nóg við míni núverandi tilveru, er at eg ráði mær sjálvum. Tað eru kona mín og eg, sum eiga móðurfelagið, Cura, og hóast aðrir eigarar eisini eru uppi í pørtum av virkseminum hjá Ansni í dag, so hava vit tað frælsi, vit ynskja okkum.

Sum sagt, hevur fyrirkur nú níggju ár á baki, og spurður, um hon er við at finna sína røttu legu og stødd, er Helgi greiður í síni útmelding.

– Fyrst og fremst, so hava vit gjørt okkum greitt, at skal Ansni vaksa meira, so skal tað vera við skili, tí hóast fleiri hava verið og luftað tankan um at leggja saman við øðrum, so vilja vit altíð treyta okkum, at so skal tað vera, tí talan er um líknandi virkse- mi sum tað, vit hava í dag. Ansni er sjálvandi ein fyri- tøka, vit vilja menna, men tað skal ikki vera fyri einhvønn prís, sigur hann og dylur ikki fyri, at hann er nøgdur við tað, sum er komið burturúr higartil.

– Um ikki so langa tíð fer talið á starvs- fólkum at táta í tey 40, so okkurt munnu vit hava gjørt rætt hesi árin.